

ÄLLIKKÄ

PARTIOLIPPUKUNTA KALEVAN KARHUT

nro

3/94

*Kalevan Karhujen
äänenkannattaja*
ÄLLIKÄ

Sisältö 3/94

Pääkirjoitus.....	3
Toimihenkilöt.....	4
Tiedoituspulsta.....	5
Leon Lenkki 1995.....	6
Nuotta-94.....	7
Eräoppaana Minnesotassa.....	10
Äitikerho tiedottaa.....	15
Sudarisivut.....	16
Sitppusäkki.....	18

Päätoimittaja: Tero Mustonen
Kissanmaankatu 28 D
33530 Tampere
puh. (931) 611333

ÄLLIKÄ

Ilmestyy n. 4 kertaa vuodessa
Kansikuva: Hanna Pyhälä
Levikki n. 180, sivuja 20

Painopaikka:
Tren Ev.lut. srk/offset

Kalevan Karhujen toimisto:
Väinölänkatu 26 33500 Tampere
puh. 553474
Avoinna tiistaisin kello 18.00-19.00

Seuraavan Ällikän DEAD LINE Ti 06.12.1994

A-tervehdys

Lippukuntamme syystoiminta vaikuttaa pyörähtäneen varsin voimakkaanluonteisesti käyntiin. Se on erittäin hyvä asia. Monella on vielä tuoreessa muistissa menneen kesän tapahtumat, erätulet kaukana ja lähellä, kotona ja poissa. Nuotta vaikuttaa olleen leiri, joka vaikutti monella eri tasolla. Yhteyksiäkin näyttää syntyneen, monella eri tavalla. Pitää kuitenkin varoa, että kartoittaessamme uutta toimintaa emme haukkaisi liian isoa palaa, niinkuin monesti aiemmin. Olen kuitenkin toiveikas.

Kentältä on kuulunut narahduksia Ällikän sisältämän toisen ulkomaankielen, englannin, runsaasta viljelystä. Tämä on aivan totta, ja haluaisinkin pyytää anteeksi ulkomaankielisten sanojen runsasta esiintymistiheyttä viime aikojen numeroissa. Asia tullaan korjaamaan. Osa Karhuista antaa hyviä kommentteja aina välillä lehden suhteen, mutta myös te, hiljainen joukko, olette tervetulleita kommentoimaan. Muutoksiin voi mennä aikaa hiukan, mutta kyllä te vaikutatte. Päätoimittajuus vaihtuu jälleen joulun jälkeen, joten jos on kiinnostusta, ottakaapa yhteyttä. Hyvää syksyn jatkoa toivoo

Tepsi

ÄLLIKÄ

Toimihenkilöt

lpkj	Aarno Lyly	'Jussi'	622625
lpkja	Petri Lyly	'Pete'	441140
siht.	Perttu Hyöty		563416
kpoj	Päivi Norrgård		186749
ppoj	Oula Martikainen		616219
epoj	Jussi Helo		
ahti	Mika Pitkänen		3564793
päätoim.	Tero Mustonen	'Tepsi'	611333
rah.hoit.	Virpi Väyrynen	'Iiri'	563339
kal.hoit.	Hannu Kämäri		531468
urh.ohj.	Ilkka Aulomaa		
paavo	Kari Koivuluoto	'Kake'	180007
mcpj	Pasi Lehtinen	'Pasto'	556334
piispa	Sauli Keskinen		

Lisäksi johtajaneuvostoon kuuluvat:

Vanhempainneuvoston
pj. Jukka Vuorinen 440782

Äitikerhon
pj. Mirja Pyhälä 613809

Yllästoimikunnan
pj. Antti Lyly 634341

Johtajaneuvoston äänivaltaisia jäseniä ovat lpk:n toimihenkilöt ja erikseen nimetyt. Puhe- ja läsnäolo-oikeus on kaikilla lpk:n jäsenillä.

ÄLLIKÄ

TIEDOITUSPALSTA

- LPK:n vartioikäisten suoritus- ja PPO-reissu 7.-9.10. Ilmoittautuminen kolon seinälle viimeistään 29.9. Lisätietoja kolon seinältä ja vartionjohtajilta sekä

**Sami Uusitalo 555944, Oula Martikainen
616219**

- 30.10. Partiolaisten kirkkopyhä Kalevan Kirkossa kello 10.00. Jumalanpalvelus omistettu partiolaisille. Paikalla tulee olemaan sekä karhujen että kasujen edustajia. Vanhemmat lämpimästi tervetulleita. Partioasu suotava.

ÄLLIKKÄ

XLII Leon Lenkki
XXVI Hilkan Kilpa
20.-21.5.1995 Haviseva

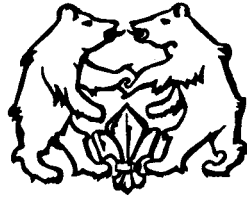
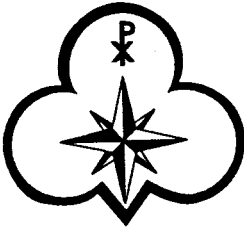
Leon Lenkki ja Hilkan Kilpa on Hämeen partiolaisten järjestämä harmaan ja ruskean sarjan partiotaitokilpailu. Samalla kilpaillaan myös punaisen ja sinisen sarjan mestaruudesta. Kilpailu on kansallinen ja osallistujia on ollut vuosittain vajaat sata kilpailuvartiota ympäri maan. Ensi vuonna kisat pidetään 20.-21.5. ja järjestelyvastuussa ovat Kalevan Karhut, Kalevan Suuntatyöt sekä Kaukupartio.

Kisoja on suunniteltu kohta vuoden ajan, mutta paljon täytyy vielä tehdä, ennenkuin kaikki on valmista. Voimavaroja tarvitaan paljon, esimerkiksi rasteille tarvitaan runsaasti henkilökuntaa.

Näin suuren tapahtuman järjestäminen on haastava tehtävä. Siinä on myös lippukunnan maine pelissä. Ota haaste vastaan. Lähde mukaan jos sinua pyydetään. Ole aktiivinen - kysy voisitko auttaa.

OLE VALMIS - SINUA TARVITAAN!

ÄLLIKÄ

3.-10.8. 1994

Vaakaniemi, Kuru

Tampereen partiolaisten 40-vuotisjuhlaleiri pidettiin enimmäkseen 3.-10.8.1994. Karhunpennut (ja sudenpennut) vierailivat leirialueella 4.-7.8. ja joidenkin henkilöiden osalta leiri valmisteluineen kesti noin x.y.1994 - tätä kirjoitettaessa (6.9.) on vielä leirin romppeita kololla levällään...Kalevan Karhuilla ja Kalevan Suuntatyöillä oli leirissä yhteinen leirilippukunta ja parhaimmillaan (pahimmillaan?) meitä oli leirissä n. 90, kun kaiken kaikkiaan Nuotalla oli n. 700 partiolaista, joista 80 ulkomaalaista. Suurta maailmaa edustivat Ukraina, Ranska, Ruotsi, Saksa (ja Kanada?) . Kasukka -leirissä edustus oli Ranskasta (5) ja Ukrainasta (2).

Ennen varsinaista leiriä vietettiin Vaakaniemessä erinäisiä viikonloppuja ja muitakin osia viikosta talkoilun merkeissä. Leirialueen kunnostukseen (lue: risusavotta) meni valtavasti työtunteja ja vasta juuri ennen leirin alkua lippukunnat pääsivät rakentamaan omaa leirialuettaan - missä olikin hommaa. Ruokailukatos, keittokatos, pöytiä, ym. nousikin alueelle edellisenä viikonloppuna ja vielä edellisenä iltanakin....puhumattakaan noin tonnista tavaraa, joka siirrettiin Valkeajärvi-Saarijärvi-Kirkko-Ilmarinkatu -akselilta KaKa:n & KaSu:n yhteiselle leirialueelle.

ÄIHKÄ

Kaikista valmisteluista huolimatta leiri pääsi alkamaan ajallaan ja keskiviikkona noin 500 vartiolaista johtajineen tömisteli alueelle.

Leirin ohjelma koostui vapaavalintaisista ohjelmapisteistä, muusta yhteisestä ohjelmasta sekä leirilippukunnan omasta ohjelmasta. Ohjelmapisteiden toteutus oli jaettu eri lippukuntien kesken ja ohjelmassa oli mm. viestitys, ramborata, viestitys, perinneleikit, viestitys, kädentaidot, viestitys, verkonkudonta, ym. ym. (viestitys). Muuta yhteistä ohjelmaa oli mm. avajaisiltanuotio, Vj (ynnä PJ ja mikätahansamuukin) -Café, PJ-Café (nappuloita mä metsästä...) Lj-Café, iltakirkko, leirikaste (lohhareita ja mörköjä ynnä kurulaisia eräseppiä...) sekä tietysti päätösiltanuotio (karhu on viekas eläin vaikka jotkut jotain muuta väittivätkin...). Välissä käveltiin, oli pitkää ja vielä pidempää haikkia ja PT-kisaa (tosipitkän PT-kisan kunniakkaaksi kakkoseksi tuli muuten maineikas(?) Kettu Kalevan Karhuista. Onnea!)

Sää oli leirillä vaihteleva: Alkuleiristä lämmintä, aurinkoa, ukkosta, sadetta, aurinkoa, lämmintä, haikin alkupäivänä sadetta (kuinkas muuten), loppuleiristä viilenevää (ja vedetkin kylmeni) ja totta kai viimeisenä yönä satoi ja juuri edellisen sateen jäljiltä kuivaneet teltat kastuivat.

Purkupäivä keskiviikko - kamat kasaan ja vartiolaiset pois. Aikataulut pitivät ja bussi oli kololla silloin kun pitikin. Illalla vielä takaisin pakettiauton ja peräkärryn kera - ja sama reissu vielä perjantaina. Nuotta oli päättynyt, ainakin melkein.

Leirin tappiot jäivät suhteellisen vähäisiksi. Henkilötappiota ei ollut, kaikki jotka menivät tulivat myös pois. Kalustoa katosi jonkin verran (jos tunnet 3 trangan piston sydämessäsi, niin anonyymit palautukset kololle/toimistolle sallittakoon...) mutta suuremmalta hävikiltä vältyttiin. Muutenkin leiri meni 'ihan kivasti', ja ainakin allekirjoittaneella oli välillä jopa hauskaa. Leirin suurimmaksi koulutukselliseksi anniksi jäi Leipuri Hiivan ohella muutaman 1lk:n suorittajan loppusuoritus.

ÄLLIKÄ

Kiitokset:

- Tapsalle & Mikalle mahtavasta työpanoksesta.
- Kaikille talkoisiin osallistuneille, teitte meidän ja muiden leirit mahdollisiksi.
- Äitikerholle ja Yllästoimikunnalle taloudellisesta tuesta leirimaksun suhteen.
- Itselleni

Moitteet:

- (painokelvottomia, :-)
Jos tässä jutussa ei mielestäsi ollut päätä eikä häntää, ei se mitään.

ÄLLIKÄ

Eräoppaana Minnesotassa ja muita kertomuksia

Niinkuin eräät lippukuntamme jäsenet saattavat tietää, vietin kesän 1994 suuren rapakon tuolla puolen Minnesotan ja Kanadan rajalla eräoppaana. Rajan läheisyydessä sijaitsee Pohjois-Amerikan poikapartiolaisten (Boy Scouts of America) erämaakanoottitukikohta Charles L. Sommers Wilderness Canoe Base, jossa työskentelin oppaana. Aikasemmin lippukuntamme on ollut edustettuna kyseisellä paikalla moneaan otteeseen. Jussi Lyly on toiminut siellä myös oppaana pariin otteeseen 80-luvulla ja vuonna 1988 järjestettiin noin kahden viikon melontaretki Minnesotaon, tukikohtaan. Mukana myös tällä reissulla oli karhujen vahva edustus.

Kuulin tukikohdasta Jussilta ja Lamminpään Mikolta kesällä-93, jonka jälkeen, kun rahallinen puoli oli saatu tarkistettua ja tarvittavat järjestelyt lukio-opiskeluni puolesta suoritettu, alkoi hirveä paperisota yli Atlantin BSA:n päämajaan, Suomen USA:n suurlähetystöön, piiriin, SP:lle ja niin edelleen. Joulun tienoissa myös Kasujen nykyinen lippukunnanjohtaja Virpi Väyrynen-Lamminpää, myös Iirinä tunnettu, sai inspiraation hakea töihin tukikohtaan ja niinpä päädyimme matkustamaan yhdessä.

Virallisesti päätös matkan onnistumisesta olisi tullut toukokuun alkuun, mutta tämä myöhäinen ajankohta olisi

ÄLLIKÄ

vaikeuttanut passien saamista ja muita matkajärjestelyjä, joten nopeutimme hakemustemme käsittelyä tiettyjä epävirallisia reittejä pitkin. Näin onnistuin saamaan tiedon lähdöstäni jo viime kevään Lentokeli-pt-kisoissa. Ironisesti, keskellä hyisintä talvea, varmistui seuraavan kesän ohjelma Lamminpään Mikon tuotua tiedon. Tie USAan, kanoottireiteille, Ojibwa-intiaanien maille oli avoin.

28.5.1994 sunnuntaina lähdimme Virpin kanssa Helsinki-Vantaan lentokentältä kohti suuria erämaita, reiluksi kahdeksi kuukaudeksi täysin toisenlaiseen partiointiympäristöön. Lensimme New Yorkin JFK-kentän kautta Minneapolikseen, Minnesotan osavaltion pääkaupunkiin, josta matkamme jatkui jeppien ja pienkoneiden avulla kohti pohjoista, tukikohtaa rajan pinnassa, suurta tuntematonta haamua horisontin takana.

Meitä vastaan tuli Sandy Bridges, tukikohdan ylin johtaja, Jussin ja Mikon hyvä ystävä, joka huolehti sijoittautumisestamme ja tuki meitä läpi kesän kaikkien ongelmien ja probleemoidemme kanssa. Saavuimme tukikohtaan neljäntenä matkapäivänämme Suomesta lähdön jälkeen. Se koostui lähinnä puusta valmistetuista toimisto-, välinevarasto- sekä ruokailu-ruokavarasto-rakennuksista. Lisäksi tukikohdassa oli suuri määrä erilaisiin majoitustehtäviin käytettyjä mökkejä, työpaja ja hallintoihmisten rakennustiloja. Meidät majoitettiin kämppiin ja työt saattoivat alkaa.

ÄLLIKÄ

Ensimmäinen viikko kului tukikohtaa rakentaessa ja korjatessa. Tämän jälkeen seurasi eräopaskoulutusjakso, jonka aikana käytiin läpi normaalin kanoottireissun vaiheita, erätaitoja, lapsien turvallisuuden takaamisohjeita, ruuanvalmistusta eräoloissa ja kanootin käsittelyä. Osa koulutuksesta ei oikein tuonut mitään uutta, esimerkiksi erätaito-osuudet ja tulentekovinkit olivat muodostuneet selkärankatoimenpiteiksi täällä Suomessa karhujen koulutusohjelman tuloksena. Uuttakin materiaalia tottakai tuli. Usassa tuntui olevan kauhean keskeisenä asiana lapsien väärinkäytön estäminen. Aiheesta keskusteltiin monilla "oppitunneilla." Koulutusjakson päätteeksi oli noin 85 kilometrin melontareissu, jolloin taitoja päästiin kokeilemaan käytännössä. Virpikin osallistui koulutukseen, mutta koska hänet sijoitettiin kesäksi tukikohdan korjaus- ja sekalaistoimiin, hän ei osallistunut eräopastointiaan virallisesti.

Seuraavalla viikolla partioryhmiä alkoi tulla. Kellä tahansa 5-10 hengen partiolaisryhmällä oli mahdollisuus tulla kanoottireiteille, kunhan mukanaan oli kaksi kappaletta yli 18-vuotiaita valvoja ja kaikki lapset olivat yli 13-vuotiaita. Kyseisiä ryhmiä siis tuli tukikohtaan, jossa me eräoppaat tapasimme heidät ensimmäisenä päivänä ja opastimme heidät läpi tukikohdan. Ensimmäisen päivän ohjelmaan kuului ennen kaikkea tulevan reissun valmistelu, muun muassa ruuanpakkaaminen, kamojen (telttojen, kattiloiden, sahojen jne.) saaminen ja pakkaaminen, kanootinkäsittelykoulutus, kalastusvinkit ja reitinsuunnittelu. Seuraavana aamuna lähdettiin sitten vesille,

ÄLLIKÄ

yleensä kolmen kanootin kanssa, joista jokaiseen mahtui kolme henkeä. Pohjois-Minnesotassa, Lake Superior (Yläjärvi)-kansallispuistossa on noin tuhannen pienen ja suuren järven muodostama verkosto, joka myös jatkuu Kanadan puolella, Quetico-puistossa. Kyseinen paikka tarjoaa siis ehkä maailman parhaan melontaympäristön. Järvien välissä ja vaarallisten koskipaikkojen ohessa on laaja, vuosisatojen aikana muodostunut portaasipolkujärjestelmä. Portaasille tultaessa melotaan rantaan, puretaan kanootit ja kannetaan ne polkujen halki toiselle järvelle. Eräoppaat tietenkin kantoivat vähintään oman opasreppunsa ja kanoottinsa, usein kaksi tai kolmekin kanoottia. Portaasit olivat Usan puolella paremmassa kunnossa kuin Queticossa, keskimäärin noin kilometrin pituisia ja täynnä soita, kukkuloita, risukkoa, hyttysiä ja niin edelleen. Ne olivat kyllä ehdottomasti retkien suola. Illan tullen saavuttiin leiripaikoille, syötiin, kalasteltiin ja ripustettiin ruuat puihin vahvoilla köysillä pois karhujen ulottuvilta.

Kesän aikana toimin oppaana yhteensä seitsemällä reissulla, joista kaksi suuntautui Kanadan puolelle ja viisi oli Usan puolella. Meloin noin 800 kilometriä. Jokainen reissu oli oma kokonaisuutensa, yksilöllinen ja vaativa, omalla tavallaan. Voisin kirjoittaa kirjan kaikista tapahtumista, mutta tyydyn tässä vain toteamaan lyhyesti, että kyseessä oli kokemus, joka tuskin hevillä unohtaa. Auringonlaskut, minulle aina niin tärkeä kalastus, ihmiset, intiaanien kalliomaalaukset ja monet muut rajaseudun villit asiat jättivät kaipaamaan myös tämän suomalaisen

ÄLLIKÄ

karulla kauneudellaan. Oli ilo havaita, että vielä oli olemassa todellinen Villi Pohjola, pilaamaton erämaa.

Ei se kesä tietenkään ilman vastoinkäymisiä kulunut. Tukikohdassa oli suurta häikkää meidän kansainvälisten työntekijöiden (International Camp Staff) palkan suhteen, sillä sitä ei tullut ennen kuin aivan vasta kesän lopussa. Lisäksi muutamat henkilökonfliktit ja ymmärrysongelmat sävyttivät kesän kulkua, mutta niistä selvittiin aina kunnialla. Jenkkieräoppaiden joukosta sain paljon ystäviä ja tuttavuuksia, mutta ennen kaikkea haluaisin tässä esittää suuren kiitoksen Virpille, jonka opin todella vasta tuntemaan viime kesänä ja joka tuki minua, silloin, kun oli tarvis ja jaksoi tehdä raskasta monotonista työtä koko kesän tukikohdassa, ollen mukana ainoastaan kahdella melontareissulla.

Elokuun puolivälissä vihdoin jätimme tukikohdan taaksemme, tuhlasimme palkkamme ja nousimme ilmaan Minneapolisesta 14.8.1994.

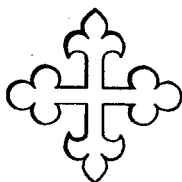
Minä löysin jotakin ennenkokematonta noilta kaukaisilta kanoottitaipaleilta, ehkäpä itseni, mutta kasvattavaa se joka tapauksessa oli. Taaksemme jäivät kaikki ne lukuisat muistot ja menneet tapahtumat, jotka eivät ikinä kuolisi niin kauan kuin me elämme.

TEPSI

ÄLIKÄ

Äitikerho tiedottaa

Hei äiti (tai isä) !

**Tule mukaan Karhujen toimintaa
tukemaan!!**

Lippukunnassamme on vuosikausia toiminut Äitikerho, joka esimerkiksi myyjäisiä ja tempauksia järjestämällä hankkii rahoja karhuille. Rahat käytetään leirien tukemiseen, hankintoihin Saarijärvelle jne. Lisäksi osallistumme erilaisiin lippukunnan tapahtumiin.

Kaipaamme joukkoomme uutta verta. Syksyn kokoukset pidetään Kalevan Kirkon seurahuoneessa n:o 5 seuraavina maanantai-iltoina alkaen klo 19.00.

12.9.-94

10.10.-94

14.11.-94

12.12.-94

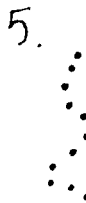
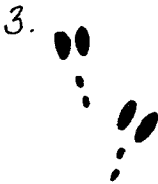
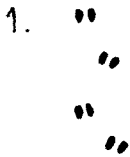
Syyskauden suurimmat tapahtumat ovat joulumyyjäiset ja perhejuhla. Tervetuloa. Mirja Pyhälä, puh. joht. (613 809)
Anne Mustonen, siht. (611 333)

ÄLIKÄ

Sudarisivut

AUTA SIMO SUDARIA
YHDISTÄMÄÄN JÄLJET
OIKEISIIN ELÄIMIIN.

A. SUSI —

B. KETTU —

C. HIRVI —

D. KÄRPPÄ —

E. JÄNIS —

F. PÄÄSTÄINEN —

A. 6 B. 4 C. 2 D. 1 E. 3 F. 5

ÄLIKÄ

HESSU HIIRI EI LÖYDÄ
TIETÄÄN JUUSTON LUO.
MIKÄ SE ON ?

MUKAVAA
SYKSYN

JATKOA KAIKILLE!
t. *[signature]*

ÄLLIKÄ

Silppu Näkki

1§ Kämäri ja Urpo vessassa 25 minuuttia!

2§ Vartionjohtajien vanhempi polvi sai Nuotalla aamiaisen vuoteeseen!!!!?!?!?!?

3§ Tapsa on sudenpentu...ja ekaa päivää leirillä!

4§ Mika soittelee kitaraa, muttei yksin!

5§ Villellä on ajokortti, joten yksi jäsen lisää Racing Karhu Teamiin.

6§ Hei asevarustelulle...? Vai mitä KAPA?

7§ Sami: "Montako kertaa sää Tapsa oot saanu kynsien alle mustelmia?!"

8§ Peltikattoasennukset ammattitaidolla(?) -Tapsa, Mika ja Jarkko

9§ Onko Mikasta tullut Laukontorin vakioasiakas?!

10§ Sami menee vauhdilla EU:iin- tai ainakin Ranskan ja Suomen.

ÄLLIKÄ

Kalevan Karhut
Tampere

MEEDI© JUKA ZHOM
KERTOO TULEVAISSUUTESI!